

SPOLEK MRTVÝCH HOLEK

Je to divné, být zase naživu. Tenhle svět je obrovský, složitý a děsivý. Tolik lidí a strojů. Cestovat se dá všude a domlouvat se s lidmi můžete způsoby, o kterých se nám ani nesnilo, když jsem žila poprvé. Jak si mám v tak spleťtém a lhostejném světě najít místo? Před šestnácti stovkami let byl život mnohem jednodušší. Většina lidí se nedostala z místa, kde se narodili, dál než pár kilometrů. Jen muži někdy odcházeli bojovat do vzdálených zemí a pak se vraceli s historkami o podivně oděných lidech, kteří mluví jinou řečí a věří v děsivé cizí bohy. Ale dívky a ženy podobné věci vídaly jen zřídka, ledaže by je válečníci soupeřícího klanu unesli a odvezli na voze pryč.

Když jsem se narodila, panovala poklidná doba. Žádné velké války. Dost jídla. Většina klanů dodržovala zákony. Stavěli jsme chýše, vyráběli si sami šaty, obdělávali půdu, pásli dobytěk, lovili divokou zvěř. Ženili a vdávaly jsme se zamlada, ženy měly řádu dětí, všichni jsme se klaněli bohům – a kdo se dožil čtyřicítky, umíral jako šťastlivec.

Pak mezi nás vpadli démoni. Zaútočili na nás nemilosrdně, vykopávali ostatky našich mrtvých a vyráběli z hnijících tkáň a kostí nové nestvůry, takže obrátili k boji proti nám i naše předky. Bojovali jsme, jak jsme nejlépe dovedli, jenže za každého skoleného démona jich přicházelo pět nových. Šířili hrůzu po vesnicích v celé zemi. Bylo jen otázkou času, než nás všechny potká strašlivá a bolestná smrt.

Ale v té nejtemnější hodině se objevil nečekaný zachránce. Je-

den nevrly druid se postavil do čela skupinky bojovníků a vydal se zahnat démony zpět do jejich ohavného světa. Já jsem šla s nimi, a s námi šel i jeden prostáček, chlapec jménem Bran.

Démony se nám vyhnat podařilo, ale jeden z nich, Lord Lítost, obluda s rudou kůží, osmi pažemi a bez srdce, mě uvěznil pod zemí, v jeskyni. Nemohla jsem do světa, kde je světlo. V temnotě poslal své fámuly, aby mě mučili a zabili. Bolest byla nesnesitelná a smrt, když přišla, mi byla úlevou.

Tedy spíš *by měla být*. Z nějakého neznámého důvodu totiž moje tělo sice zahynulo, ale moje duše zůstala uvězněná v jeskyni. Nemělo mi být dopřáno úniku, dokonce ani ve smrti ne. V zajetí jsem zůstala po mnoho dlouhých, ubíjejících století. Můj svět byl světem tmy a naprosté prázdnoty. Bez těla jsem nemohla ani spát. Byla jsem při vědomí po všechny ty vlekoucí se dny a noci.

Ze světa lidí jsem nic neviděla a nic jsem se o něm nedozvíдалa, ale protože jsem se ocitla v místě, jež předtím bylo ohniskem chodby mezi naším světem a vesmírem Demonat, když jsem se silně soustředila, dokázala jsem rozbité kousky chodby najít a nahlížet jimi magicky až ke zdroji, do samého doupěte démonů.

V té části vesmíru se toho moc nedělo, jen sem tam se u chodby nějaký démon stavil s nadějí, že by ji třeba šlo obnovit. Měla jsem strach, aby se to některému nepodařilo, a tak jsem je pozorně sledovala.

A po šestnácti stech letech se ukázalo, že moje obavy jsou oprávněné. Poprvé jsem ucítila nějaký pohyb i ve světě lidí. Do oblasti nedaleko od jeskyně se přestěhoval jistý chlapec s obrovskou mocí. A já cítila, jak jím někdo manipuluje. Jak jej vedl k jeskyni a podvodem jej přinutil, aby chodbu znovu otevřel. Snažila jsem se toho chlapce varovat, zadržet ho. Jenže on mi

nerozuměl. Chodba byla zase oživena a démoni jí proudili po tisících.

Tím mohlo vše skončit, ale ve chvíli, kdy se zdálo, že je vše ztraceno, se ten chlapec vrátil. S ním přišel další hoch, ale také jeden postarší kouzelník – Bran! Můj dávný přítel přežil a získal tak obrovskou moc, že si to nikdo z nás tehdy nedokázal představit. Ale i když Bran a chlapec byli silní, nestačilo to. Mezi nimi a jeskyní stály stovky démonů. Pokusili se jejich řady prorazit, ale nepodařilo se jim to. Zdálo se, že je po všem.

Pak se ale stalo cosi pozoruhodného. S oběma chlapci mě spojila jakási magická síla. Všichni tři jsme splynuli a stal se z nás Kah-gaš, prastará zbraň s neuvěřitelnou mocí. Sami jsme netušili, co to děláme, ale přenesli jsme celý vesmír zpět v čase, do noci, kdy byla chodba otevřena. Bran a chlapec využili té nové možnosti zabránit masakru a odepřeli hordám démonů vstup do světa.

Při boji ale zahynul nevinný divák, chlapec jménem Bill-I Spleen. A já jsem pocítila, jak mě něco táhne do jeho mrtvého těla. Můj duch prosakoval do mrtvoly a já zjistila, že dokážu obnovit její tělesné funkce. Oživila jsem srdce a ono zase vehnalo krev do žil a cév. Mozek se na můj popud probral k životu. Plíce začaly pracovat. Bill-I se nadechl... a já s ním. Můj první nádech po šestnácti stech let uvěznění. Na světě nejsou slova, jež by popsala, jak to je lahodné.

Bran a ostatní se na mě ohromeně a se strachem dívali, a já jsem začala měnit tělo, které jsem obsadila, přetvarovala jsem je, dala mu svou tvář, svoji postavu, svoje pohlaví. V pouhých několika hodinách už to nebylo tělo chlapce, ale dívky, zase jsem měla dech, tep, kosti, vnitřnosti, tkáň, krev, tvář. Zase jsem žila!

A tím vlastně začaly všechny moje problémy.